

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 8. Vicelini obitus. Geroldus Episcopus Oldenburgensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

que Imperii coronam de ejus manibus accepit, tantaque & tam vehemens clamantium Teutonicorum, lætitiæ profitentium, vox increpuit, ut terribile tonitruum de cœlo cecidisse crederetur. Ita coronatus est Fridericus I. Imperator Sabbato decima nona die Junii anno salutis millesimo centesimo quinquagesimo quinto, Regni sui quarto. Quibus ante horam nonam in pace peractis, Imperator in castra ad urbis mœnia posita rediit, Papa in Palatio, Basilicæ S. Petri juncto, remanente. At Romani, furore concitati, quod ipsorum consilio præterito Fridericus corona Imperii ornatus fuisset, ex Arce S. Angeli, quam tenebant, erumpentes, quosdam satellites Imperatoris, qui in porticu S. Petri moras traxerant, in ipsa Ecclesia trucidant.

Clamore suorum admonitus Imperator cum copiis advolat, dimicatur ab hora quarta vespertina usque ad noctem, funduntur Romani, mille viri cæduntur, captis ducentis, qui rogante Papa libertati redditi.

§. VIII.

*Vicelini obitus. Geroldus Episcopus
Oldemburgensis.*

In illa profectioe Italica nemo ex Principibus,

Q 5

cipibus,

Sæcul. XII.
A.C. 1155.

Sæcul. XII. A. C. 1155. Helm. I. Chro. Slav. c. 79. Sup. Lib. LXIX. §. 51. c. 70. 76.

cipibus, Imperatorem comitantibus, Henrico Leone, Duce Saxonie, illustrius fidem probavit; quod Summum Pontificem permovit, ut in ejus gratiam licentiam daret consecrandi Geroldum, electum Episcopum Oldemburgensem, antea denegatam (*). Episcopus Vice- linus mortalitatem exuerat duodecima Decembris anno superiore millesimo centesimo quinquagesimo quarto, postquam hanc Sedem annos quinque & septimanas novem tenuisset. Toto ferme hoc tempore paralyti affligebatur, jamque per annos duos & dimidium loquendi facultate privatus de lecto surgere non valebat. Ad Ecclesiam nihilominus portabatur, ut Missæ interesset, & communicaret; hoc enim solatio care- re non sustinebat, nisi morbi vis com- pelleret. Quamvis voces articulatim proferre non posset, tanto tamen affectu & conatu inter gemitus orabat, ut præ- sentes

(*) De Henrico Leone in Palatio Lib. XXII, sequentia lego: *Non multo ante Carcanensem conflictum Henricus Leo, impetrata missione retulerat, ubi accepta ex Hartmanni, Brixinensis Episcopi Voluntate, Pollingensis Cænobii tutela, quod ipsum Patres Pollingenses ob nimiam Brixinæ distantiam & sera Episcopi subsidia petiverant, ad bellum est in Saxoniam evocatus.*

sentes vix a lacrymis temperarent. Fal- Sæcul. XII.
 deræ ab Evermodo Episcopo Razebur- A. C. 1155.
 genſi ſepultus eſt, ejuſque ſanctitas com-
 pluribus miraculis manifeſtata; nam ut
 cetera taceamus, quædam mulier Adel-
 burgis nomine diu viſu privata, cui per
 ſomnium conſpicuus factus eſt, uno poſt
 obitum Viri Sancti anno, lumen re-
 cepit.

Cum Vicelinus fatiſ fungeretur, Hen-
 ricus Leo Dux Saxonie abierat, Impera-
 torem in itinere Italico comitaturus, ei-
 que interim ſucceſſoris electio reſerva-
 ta eſt. Habebat vero Henricus inter
 Oratorii ſui Presbyteros quemdam Ge-
 roldum nomine, ſtatura modicum, in
 Suevia mediocriſ fortunæ parentibus na-
 tum, ſed meritis clarum. Neminem
 enim in Saxonia invenire erat, qui ipſi in
 ſcientia Sacrarum Scripturarum palmam
 concedere non cogeretur; hinc etiam
 ſcholam Brunſwicenſem regebat, & in
 eadem civitate Canonicatu potiebatur,
 ob morum integritatem Principi in pau-
 cis carus. Ipſe autem relicta aula inſti-
 tutum monaſticum profiteri ſtatuerat.
 Morte ergo Episcopi Vicelini vulgata,
 Duciffa Saxonie ad Geroldum Presby-
 terum ait: *Si vitam ducere aſteram
 cupis, & Deo ſervire, laborem proximo
 tuo ſalutarem ſuſcipe, vade in Sclavorum
 Regionem, & inchoatum ab Episcopo Vi-
 celino*

c. 20.

Sæcul. XII. *celino opus prosequere.* Tum in ipsam
 A.C. 1155. provinciam missum unanimiti Clerico-
 rum populique consensu Episcopum eli-
 gi curavit. Hartvicum autem Archi-
 episcopum Bremensem absentem, a quo
 ipsum consecrari oportebat, in Saxonia
 investigavit, habuitque Merseburgi. Sed
 Archiepiscopus, qui Episcopatum Ol-
 demburgensem alteri destinaverat, nul-
 lam esse hanc electionem dicebat, sine
 suo consensu in Ecclesia necdum stabili-
 ta peractam, causamque istam a Capitulo
 Bremensi discutiendam, dum rediisset,
 distulit.

Geroldus, cum Archiepiscopum sibi
 adversantem haberet, in Sueviam per-
 rexit, unde, literis ad Ducem datis, quid
 ageretur edocuit. Rescripsit Dux; ve-
 niret ad se in Longobardiam, & Impe-
 ratorem deinde Romam proficiscentem
 comitaretur. Geroldus ad Ducem in
 castris ad Dertonam, quam Imperator
 obsidebat, pervenit. Postquam deinde
 exercitus ad Urbem admotus est, & de
 conditionibus, quibus Fridericus coro-
 naretur, inter ipsum & Papam convenit,
 Dux Saxoniae Papam rogavit, ut Gerol-
 dum Episcopum Oldenburgensem ordi-
 naret. Sed modeste excusavit se Ponti-
 fex dicens, se lubentissimo animo Ducis
 desiderio velificaturum fuisse, si id sine
 Metro-

Metropolitæ injuria fieri potuisset (*). Sæcul. XII.
 Nam Archiepiscopus Bremensis Geroldi A.C. 1155.
 conatum anteverterat, datis ad Pontificem literis, in quibus rogabat, ne Geroldum, quod sine Ecclesiæ Bremensis contumelia futurum non esset, ordinaret. Verum profligatis postea Romanis, Papa, ut Ducem Saxoniae debito honore coleret, dona misit, & significari jussit, se altera die ipsius Episcopum consecraturum esse. Quod Dux lætissimus percepit, & Pontifex solemnibus pompis executus est. Ita Geroldus Episcopus Oldenburgensis ordinatus est in Dominica, die decima nona Junii, anno millesimo centesimo quinquagesimo quinto. In Bulla autem ad Archiepiscopum Bremensem Papa inseri jussit, id a se nullatenus ea mente factum esse, ut Episcopum ordinatum ipsius Jurisdictioni subtrahe-

(*) Ex his & sexcentis aliis Historiæ Ecclesiasticæ locis liquidum fit, Ecclesiæ Regimen non esse arbitrarium, ut in Republica, sed magis potestatem Romani Pontificis esse similem Jurisdictioni Archiepiscoporum, & tunc potissimum, quando ex Episcoporum culpa necessaria fit, exercendam; eo discrimine, quod Archiepiscopi potestatem suam soli Juri Ecclesiastico debeant, Romani vero Pontifices suam auctoritatem jure Divino, in sacris paginis fundato, obtineant.

Sæcul. XII. traheret. Hinc etiam Geroldus in Sa-
A. C. 1155. xoniam reversus, ad Hartwicum se con-
 ferens, in gratiam cum eo rediit.

§. IX.

Papa ab Urbe recedit.

Friderico Imperatore coronato, Hadria-
 nus Papa Principem discedentem us-
 que ad Pontem-Lucanum prope civita-
 tem Tiburtinam secutus est, ibi Festum
 S. Petri celebraturus. Inter Missæ sole-
 mnia Hadrianus absolutionem omnibus
 impertitus est, qui in pugna adversus Ro-
 manos sanguinem humanum fuderant,
 quod id in bello justo factum esset.
 Tunc vero Tiburtini claves civitatis suæ
 ad Imperatorem deferunt, profitentes,
 se se ejus potestati dedere. Sed Papa
 & Clerici Romani, qui cum comitaban-
 tur, hac re gravissime offensi, Impera-
 torem memorem esse rogarunt, hanc ur-
 bem in ditione Ecclesiæ Romanæ esse,
 civesque Hadriano Papæ fidem jurasse.
 Imperator cum Purpuratis ad delibera-
 dum secedit, cumque pensasset, Roma-
 nos se habere hostes, nec e re sua fore,
 etiam Papam irritare, cui facile esset ne-
 gotium, Principem Capuæ & Ducem A-
 puliæ sibi inimicos excitare, quin etiam
 Regis Siciliae partibus palam accedere,
 Tibur eidem restituit, deditque literas,
 in quibus tamen conditio: *Salvo Jure
 Caesaris,*

*Acta.**Otto 6. 23.
Acta.*